

A Time for Optimism

Rabbi Reuven Mann

In the days of the *Beit HaMikdash* (Holy Temple), the Yom Kippur service was the most consequential performance of the year, since the atonement of *Am Yisrael* (Nation of Israel) depended on it. This unique divine-service could only be performed by the *Kohen Gadol* (High Priest), and therefore, great pains were taken to ensure he would be in the best possible condition to discharge his complex tasks on the Sabbath of the Tenth (Yom Kippur).

The law requires that he be sequestered for one week before the big day. Thus, he left his home and close family and took up residence in the quarters designated for him in the Temple called the *Lishkat Palhedrin* (chamber of the king's counselors). During those seven days, he familiarized himself with all aspects of the sacrifices and other religious performances that were to be performed on the upcoming *Tzom* (Fast Day).

On *Erev Yom Kippur*, he would stand by the Eastern Gate, and a parade of the various animals that were going to be sacrificed passed before him. However, while he was shown bulls, rams, and sheep, the display pointedly omitted any goats. This seems strange since a very significant aspect of the *Avoda* (Divine Service) consisted of the scapegoat sacrifice, which required the offering of two goats.

In addition, there were other sin offerings requiring the sacrifice of goats. If it was deemed important to view the animals he would be offering, why was he prevented from looking at the goats that would constitute a major part of the day's program?

The *Gemara* (Talmud) explains that since the goats are utilized to expiate transgressions, it was feared that the sight of them might arouse distress by reminding the *Kohen Gadol* of the sinfulness of *Am Yisrael*. This could have had a negative psychological impact on the *Kohen Gadol* and affected the manner in which he would perform his tasks.

At first glance, this reason is difficult to comprehend. The entire point of the animal parade is to help familiarize the *Kohen Gadol* with the order and details of the sacrifices. So, shouldn't he also be prepared for the various goat offerings? And if this sight is going to cause him to become doleful, why does that matter so much? He is going to encounter the goats the following day anyway, so why not see them now?

In my opinion, the objective of the sequestration was to prepare the *Kohen Gadol* to be in the best possible condition to perform the Yom Kippur service. Thus, it was crucial to familiarize him with all the complex details of the extensive rituals and allow him to practice the activities he was going to perform. *Halachic* (Torah legal) education and hands-on training were thus essential components of the week of preparation.

However, of equal significance was the mental state of the High Priest. It mattered greatly if something were to cause him to become demoralized or despaired of the possibility of gaining *Kapara* (Atonement) for the sins of *Klal Yisrael* (the Israelites).

This is because on the Holy Day, the acquittal is achieved not simply by discharging the particulars of the Temple service in a technically correct manner. The attitude and disposition of the *Kohen Gadol* are major elements of the *Avoda* and key factors in determining whether it would "find favor" with Hashem or not.

The goal was not just discharging the ritual requirements of the day but doing so in a manner that would elicit the "favorable reaction" of Hashem. Therefore, the mindset and sense of purpose with which the *Kohen Gadol* operated on this exalted day were crucial to achieving the objective.

The most consequential aspect of the *Kohen Gadol's* mentality was his sense of absolute confidence in the likelihood of obtaining a *Kapara*. For the *Avoda* was not limited to just the physical act of sacrificing; on a certain level, it constituted an expression of fervent prayer for forgiveness.

In the *Vidui* (Confession) he recited on behalf of his family and all of *Klal Yisrael* (the Nation of Israel), he beseeched Hashem to pardon their sins and grant them atonement. Therefore, this representative of all Israel who entreats Hashem for their sake must believe with unwavering certainty that what he is doing will be efficacious in the sight of Hashem.

Optimism in Times of Crisis

We therefore withhold from him the sight of goats because we don't want him to contend with any feelings of pessimism as he enters Yom Kippur. We don't want him to be plagued with self-doubt about whether he is capable of faithfully executing his assignment. Of course, he will encounter the goats tomorrow, but at that time, he will be actively involved in performing the *Mitzvot* of the day and will not fall prey to disenchantment or doubtfulness.

This teaching has great relevance for us today. The national morale of Israel is understandably at a low point. This has been a year of great trials and unprecedented tragedy brought about by the terrorist incursion of October 7. Our guard was down, and the crazed hordes swooped in and carried out one of the worst atrocities in history. People were terrorized in their own homes and forced to watch helplessly as their loved ones, including children and babies, were slaughtered in the most brutal fashion.

In the ensuing war, Israel was forced to contend with numerous enemies, including Iran and her proxies. All this is bad enough, but the most troubling factor is the internal divisions that have arisen and threaten to undermine the sense of brotherhood and unity that is vital to sustaining the nation at this time.

Is it true that we are our own worst enemies? Have we lost confidence in the ability of the government, the IDF, and the people of Israel to arise from these setbacks, defeat our enemies, and emerge victorious and stronger than before? How important is it to retain a sense of confidence in ourselves and the cause we are fighting for?

The importance of maintaining a sense of self-confidence can be illustrated in the words that Yehuda uttered to Yaakov in trying to convince him to allow Benjamin to return to Egypt in his charge. The viceroy had told the brothers that they could not revisit Egypt to obtain provisions unless they brought their younger brother with them. Yaakov, fearing what could happen to his only remaining son from Rachel, was reluctant to place him in their hands.

Yehuda rose to the occasion and made a unique offer to his father:

*"Send the lad with me, and we will arise and go; so [that] we will live and not die, we, as well as you, as well as our children. I will personally guarantee him, from my own hand you can demand him; if I do not bring him back to you and stand him before you, then I will have sinned to you for all time. For had we not delayed; by now we could have returned **twice!**" (Bereishit 43:8-10)"*

The gist of Yehuda's offer was that he assumed total responsibility for the mission and accepted that failure to fulfill it properly would render him a sinner before his father Yaakov, forever. However, Yehuda did not stop there. He then added that had they not tarried, he could have gone and returned with Benjamin two times. But we must ask: what did this add to his proposal, and what did he seek to achieve by saying this?

In my opinion, Yehuda realized that the substance of his guarantee would be an important factor in influencing Yaakov's decision to entrust him with Benjamin. However, by itself, it would not be enough. Yaakov would also take into consideration the emotional state of Yehuda. Does he believe in his ability to pull this off? Does he operate with a lot of self-doubt, or is he fully confident that he can do this? The bold statement of Yehuda—that he could already have returned twice—was meant to convey his **absolute conviction** that he was thoroughly capable of succeeding in his mission. And Yaakov responded to that.

National Unity and Hope for the Future

As the High Holidays approach, and we all stand together as one to be judged by Hashem, we must seriously recognize our need to do true *Teshuva* (Repentance) and renounce the hatreds and animosities that we harbor toward each other. We must apologize to those we have offended and forgive those who sinned against us and now seek our pardon.

For on this day, the angel Samael, who normally acts as an accuser against *Am Yisrael*, suddenly becomes their defender and argues before Hashem:

"Master of the Universe, You have one nation on earth that is like the ministering angels in Heaven. Just as the angels are barefoot, so are Bnei Yisrael barefoot on Yom Kippur. Just as the angels do not eat and drink, so too Bnei Yisrael do not eat on Yom Kippur... Just as the angels are at peace with one another, so too is there peace in the midst of Israel on Yom Kippur." (Pirkei DeRabbi Eliezer 46:10)

[Please note: The idea of Samael is not meant to be taken literally, but rather to communicate important ideas relevant to an understanding of the scapegoat sacrifice.]

The need for internal peace at this time is not just a religious matter. It has very practical consequences as well. If we are firmly united as one People under G-d, then we will confidently go forth, defeat our enemies, and lead our nation to a new level of national achievement.

Let us take these matters to heart as we approach our most holy season. Let us resolve to do *Teshuva* on the personal and communal levels and strive to renew our sense of *Ahavat Hashem* (Love of G-d) as well as *Ahavat Yisrael* (Love of Israel).

We have every reason to be hopeful. We have every reason to believe that we will be worthy of obtaining pardon from Hashem. We have every reason to be confident in our ability to come before Hashem on Yom Kippur as one nation in fasting and prayer, with bonds of love between us.

And let us indeed believe that with a renewed sense of conviction in the righteousness of our cause, and in the ability of our amazing *Chayalim* and *Chayalot* (male soldiers and female soldiers) to continue to work their magic, we will defeat our enemies and emerge to a glorious new chapter in our history.

"May Hashem grant strength to His nation, Israel. May Hashem bless His nation with peace." (Tehilim 29:11)

Shabbat Shalom. Gemar Chatima Tova.

יום כיפור תשפ"ה זמן לאופטימיות

הרב ראובן מן
תורגם ע"י ב. זילבערשטיין

בזמן בית המקדש, עבודת יום-הכיפורים היתה העבודה המשמעותית ביותר בשנה, לפי שכפרת עם ישראל היתה תלויה בה. עבודת קודש ייחודית זו היתה יכולה להתבצע רק על ידי הכהן הגדול, ולכן הושקע מאמץ רב כדי להבטיח שהוא יהיה במצב הטוב ביותר על-מנת שיוכל לבצע את תפקידו המורכב בעבודתו ביום"כ.

ההלכה מחייבת את הכהן הגדול לפרוש מביתו וממשפחתו, למשך שבוע שלם לפני יום"כ. לכן הכהן הגדול הלך וישב במקום המיוחד לו בבית המקדש, הנקרא: לשכת פרהדרין (לשכת יועצי המלך) ובמהלך שבעת הימים הללו, הכהן הגדול התוודע ולמד את כל היבטי הקרבנות ושאר עבודות הקדוש שיבוצעו על ידו בצום הקרב.

בערב יום"כ, עמד הכהן הגדול בשער המזרחי, ולפניו עברה תהלוכה של בעלי החיים האמורים להיקרב ביום"כ: פרים, אילים וכבשים, אך דוקא **השעירים** הושמטו במכוון. דבר זה נראה תמוה, שכן החלק המשמעותי מאד בעבודת יום"כ היא הקרבת השעירים שאחד מהם הוא השעיר המשתלח!

כמו"כ, היו גם שעירים בקרבנות חטאת אחרים, אם-כן, מדוע נמנע מהכהן הגדול לראות את השעירים המהווים חלק מרכזי בעבודת היום?

הגמרא מסבירה שכיון שהשעירים משמשים לכפרת חטאים, חששו שבמראיהם הם יזכירו את חטאי העם והדבר יעורר צער לכהן הגדול אשר עלול להשפיע על מצבו הנפשי ולפגוע בדרך עבודתו.

במבט ראשון, קשה להבין הסבר זה, שהרי כל המטרה של תהלוכת בעלי החיים לפניו היתה כדי לסייע לו להכיר את הסדר ואת הפרטים של הקרבנות. אם-כך, האם אין צורך גם להכינו לקרבנות השעירים? ואם נאמר שהמראה של השעירים יגרום לו לצער, הרי בכל-מקרה הוא יפגוש אותם למחרת, אז מדוע לא להראות לו אותם גם עכשיו?

לדעתי, מטרת פרישת הכהן-הגדול היתה כדי להכין אותו למצב הטוב ביותר והאפשרי לבצע את עבודתו ביום הכיפורים, לכן, חיוני היה להכיר בפניו את כל הפרטים המורכבים של העבודה ולאמן אותו בפעולות שהוא עומד לבצע. כל זה היה מהותי מאוד בהכנות שהיו לו באותם שבעת הימים.

עם זאת, חשוב היה באותה מידה גם **מצבו הנפשי** של הכהן-הגדול, ששום דבר לא יגרום לו לייאוש או לדכדוך נפשי לקראת הכפרה על חטאי עם ישראל.

הסיבה לכך היא שביום הקדוש, הכפרה אינה מושגת רק במילוי פרטי העבודה בצורה המדויקת ביותר, אלא חשובה גם הגישה והנטיה הנפשית של הכהן הגדול שהם מרכיבים מרכזיים בעבודתו, הקובעים האם עבודתו "תתקבל ברצון" לפני ה' או ח"י לא.

המטרה היא לא רק לקיים את פרטי עבודות היום, אלא לעשות זאת גם באופן שתעורר את "תגובת הרצוי" של ה'. לכן, גם המצב הנפשי ותחושת השליחות והיעוד של הכהן-הגדול ביום נעלה זה היו חיוניים להשגת המטרה.

ההיבט המשמעותי בתחושה הנפשית של הכהן-הגדול היה הבטחון המוחלט שלו בהשגת הכפרה, שהרי העבודה לא היתה רק טכנית בהקרבת הקרבנות, אלא היא היוותה ביטוי לתפילה עמוקה ולסליחה.

בוידוי שאמר הכהן הגדול בשם משפחתו ובשם כל ישראל, הוא התחנן בפני ה' שימחל על חטאיהם ויכפר עליהם. לכן, נדרש ממנו, כמייצג את העם וכמבקש רחמים עליהם, להאמין באמונה שלימה שתפילתו תהיה יעילה בעיני ה'.

אופטימיות בזמני משבר

לפיכך, נמנעים מלהציג את השעירים לפני הכהן הגדול, כי איננו רוצים שהוא יכנס עם תחושות של דכדוך ליום הכיפורים או שיהיו לו התלבטויות ביכולתו לבצע את משימותיו בנאמנות. נכון שלמחרת הוא כבר יפגוש את השעירים, אך הוא יהיה כ"כ עסוק בביצוע המצוות המוטלות עליו עד שלא יתפנה כלל לתחושות של יאוש, אכזבה או ספיקות.

תובנה זו מתאימה מאד גם לימינו. המנרל הלאומי של ישראל, כמובן מאליו, נמוך. בשנה זו חוונו ניסיונות קשים וטרגדיות חסרות תקדים שנגרמו בעקבות מתקפת הטרור של ה-7 באוקטובר. היינו שאננים, וההמון המושחת הסתער עלינו וביצע את אחת מהזוועות הגדולות בהיסטוריה שלנו. אנשים מבוהלים בבתיהם נאלצו לצפות חסרי אונים בקרוביהם, כולל ילדים ותינוקות שנטבחו באכזריות רבה.

ובמלחמה שבאה בעקבות הטבח, נאלצה ישראל להתמודד עם אויבים רבים, כולל איראן ושליחיה כשזה לעצמו גרוע מספיק, אך הדבר המדאיג ביותר הוא הפילוגים הפנימיים בינינו שעלו ומאיימים על האחוה והאחדות הכל-כך חיוניים להמשך קיומינו.

האם זה נכון שאנו האויבים הגרועים ביותר של עצמנו? האם איבדנו את הבטחון בממשלה, בצה"ל ובעם ישראל, שבכוחם לקום מהכישלונות הללו ולהביס את אויבינו ולצאת מחוזקים יותר מבעבר? עד כמה חשוב לשמור על תחושת הבטחון בעצמנו ובמטרה שאנו נלחמים למענה?

חשיבות השמירה על תחושת הבטחון העצמי ניתן לראות בדברים שאמר יהודה ליעקב אביו בנסותו לשכנע אותו שישלח את בנימין איתו למצרים תחת אחריותו. כאשר היה ברור מדברי סגן מלך מצרים שהם לא יקבלו אספקת מזון אם לא יביאו עמם גם את אחיהם הקטן, יעקב בצדק, חשש ממה שעלול לקרות לבנימין

– הבן היחיד שנותר לו מרחל, והיסס להפקיד אותו בידיהם.

אז קם יהודה והציע הצעה ייחודית:

"וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל יִשְׂרָאֵל אָבִיו שְׁלֹחָה הַזֶּה אֶתִּי וְנִקְוָה וְנִלְכָּה; וְנִזְוִיָּה וְלֹא נָמוּת גַּם אֲנִיזְנוּ גַם אֶתָּה גַּם טָפְנוּ. אֲנִי אֶעֱרְבֶנּוּ מִיָּדִי תִּבְקָשֵׁנוּ; אִם לֹא הִבִּיאֲתִיו אֵלֶיךָ וְהַצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ וְזָטָאתִי לָךְ כָּל הַיָּמִים. כִּי לֹכֵל הִתְמַהֲמָהוּ; כִּי עָתָה שִׁבְנוּ זֶה פְּלִמָּים]!" (בראשית מ"ג, ח"י-י')

תמצית הצעתו של יהודה היתה בכך שהוא קיבל על עצמו **אחריות מוחלטת** להחזרתו של בנימין ואם לא הרי הוא ייחשב כחוטא לעד בפני יעקב אביו. אך יהודה עוד הוסיף ואמר שאם הם לא היו מתמהמהים, הם היו יכולים כבר ללכת ולחזור עם בנימין פעמיים!

יש לשאול: מהי המשמעות בתוספת זו? ומה הוא ניסה להשיג בכך?

לדעתי, יהודה הבין שמהות העריבות שלו היא גורם חשוב בהשפעתו על החלטתו של יעקב להפקיד בידיו את בנימין. אך עם זאת, העריבות לבדה לא תספיק לפי שיעקב היה לוקח בחשבון גם את מצבו הרגשי של יהודה. האם הוא באמת מאמין שביכולתו להשיב את בנימין או שמא יש בו ספק? ולכן: הצהרתו הנועזת של יהודה – שהוא היה יכול לחזור כבר פעמיים – נועדה לשדר ליעקב את **הבטחון המוחלט** שלו שהוא אכן מסוגל להצליח במשימה, ויעקב הגיב!

אחדות לאומית ותקווה לעתיד

כאשר מתקרבים הימים הנוראים ואנו ניצבים יחד כאחד במשפט לפני ה', עלינו לקחת ברצינות את הצורך שלנו לעשות תשובה אמיתית ולהסיר את כל השנאות והאיבה שאנו מרגישים כלפי אחרים, לבקש סליחה מאלה שפגענו בהם ולסלוח לאלו שחטאו נגדנו ומבקשים את סליחתנו.

ביום זה, המלאך סמאל, שדרך כלל מקטרג נגדינו, הופך פתאום לסניגור וטוען לפני ה':

"רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם יֵשׁ לָךְ עִם אֶחָד בְּאֶרֶץ כְּמִלְאֲכִי הַשָּׁרָת בְּשָׁמַיִם. מֶה מִלְאֲכִי הַשָּׁרָת אֵין לָהֶם קְפִיצִין כָּךְ יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים עַל רִגְלֵיהֶם בְּיוֹם הַכְּפוּרִים. מֶה מִלְאֲכִי יִשְׂרָאֵל אֵין לָהֶם אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה כָּךְ יִשְׂרָאֵל אֵין לָהֶם אֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה בְּיוֹם הַכְּפוּרִים... מֶה מִלְאֲכִי הַשָּׁרָת שְׁלוֹם מִתְנַדֵּב בִּינֵיהֶם כָּךְ יִשְׂרָאֵל שְׁלוֹם מִתְנַדֵּב בִּינֵיהֶם. (פרקי דרבי אליעזר מ"ו, י)"

[יש לציין: הרעיון של סמאל אינו נועד להתפרש באופן פשוט, אלא לקשר רעיונות חשובים הנוגעים להבנת קרבן השעיר המשתלח].

הצורך בשלום פנימי בימינו אינו רק ענין דתי, יש לו גם השלכות רבות לחיים שלנו פה כי אם נהיה מאוחדים כאומה אחת לפני ה', אז נצא בבטחון, נביס את אויבינו, ונוביל אותנו לרמות ולהישגים לאומיים חדשים.

עלינו לקחת זאת לתשומת ליבנו, בפרט כאשר אנו מתקרבים לימים הנוראים, ולהחליט לעשות תשובה ברמה האישית והקהילתית, ונשאף ונשתדל לחדש את אהבת ה' ואת אהבת ישראל שלנו לתחושות אמיתיות.

יש לנו את כל הסיבות להיות מלאי תקווה ולהאמין שנהיה ראויים לקבל מה' חנינה ולהיות בטוחים ביכולתנו לעמוד לפניו ביום כ, בצום ובתפילה כאומה מאוחדת ובקשרי אהבה חזקים.

ויהי רצון שנאמין באמת, בתחושת בטחון מחודשת בצדקת דרכינו, וביכולתם של החיילים והחיילות המדהימים שלנו להמשיך בעבודתם הנפלאה ובע"ה ננצח ונביס את אויבינו ונבוא לעידן חדש ומפואר בתולדותינו.

"ה' עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן; ה' יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשִׁלּוֹם." (תהילים כ"ט, י"א)

שבת שלום וגמר חתימה טובה.

שאלות? הערות? צרו קשר:

וואטסאפ של הרב מן 0507092372 או מייל rebmann21@aol.com
וואטסאפ של הרב מיטש רוזנר 0544263419 או מייל mitchrosner@gmail.com